

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσπεριτικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ δρ. 8,—
Ἑξαμηνίῳ 4,50
Τριμηνίῳ 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἑτησίᾳ φρ. 10,—
Ἑξαμηνίῳ 5,50
Τριμηνίῳ 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσπερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάμιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Νοεμβρίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 51

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ' (Συνέχεια)

Με τὴν δικαίαν αὐτὴν τιμωρίαν, οἱ ἀγαθοὶ χωρικοὶ τῆς Ροχέττης ἀνεκουφίσθησαν ὡς ἀπὸ βάρους μεγάλου. Ἀγαπούσαν τόσον πολὺ τὴν οἰκογένειαν Ριονσαί, ὅσον ἐμισούσαν ἐκείνους ποὺ εἶχον ἐπιβουλεύῃ τὴν εὐτυχίαν τῆς.

Τώρα ὁμως ἡ εὐτυχία αὐτῆς ἦτο πλήρης. Νέα περίοδος γαλήνης καὶ εὐημερίας ἤρχιζε δι' ὅλους, προπάντων διὰ τοὺς γονεῖς, τοὺς τόσον σκληρῶς δοκιμασθέντας.

Εἰς τὴν ὥραίαν ζωὴν ποὺ τοὺς ἔκαμναν τὰ δύο τῶν παιδιᾶ, με τὴν εὐφυΐαν τῶν καὶ τὴν δραστηριότητά των, ὁ καὶ ἡ κυρία Ριονσαί ἐλησμονοῦσαν τὰς πικρίας τοῦ παρελθόντος καὶ, ἀναγεννημένοι, ἄλλοι ἀνθρωποὶ πλέον, ἠτένιζαν πρὸς τὸ μέλλον μετὰ χαρὰν καὶ ἐμπιστοσύνην.

Μίαν ἡμέραν, ὁ ταχυδρόμος τοῖς ἔφερε τὴν εἴδησιν, ὅτι ὁ δούξ Ριονσαί ἀπεθάνεν αἰφνιδίως χωρὶς νάφισσιν διαθήκην. Ἡ κολοσσιαία περιουσία του, τὰ κτήματά του, οἱ πύργοι του, περιήρχοντο, μαζὶ με τὸν τίτλον του, εἰς τὸν μαρκήσιον Ριονσαί. Ὅλοι ἐκυτάχθησαν μετὰ κάποιοι ἀστενοχωρίαν, ὡς ἐάν ἡ λαμπρὰ αὐτῆς κληρονομία τοῖς ἔδιδε βάρος.

— Ἡμεθα τόσο καλὰ ἔτσι! ἐπιθύρουν ἡ Καμίλλη.

Ἐν τούτοις ἡ μαρκησία ἀνέκραξε :

— Τί εὐτυχία νὰ ξαναγυρίσωμε εἰς τὸ Κούρ - λὰ - Ρέν!

— Τότε ἂς χαρῶμεν ὅλοι,

ἀγαπητοὶ μου, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, διότι δὲν εἰμποροῦμεν βέβαια νὰ χλαύσωμε τὸν γέροντα αὐτὸν ἐγωῖστέν, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἤσθλην τὴν παραμικρὰν στοργὴν δι' ἡμᾶς καὶ τὸν ὁποῖον κληρονομοῦμεν, ἐπειδὴ δὲν ἐπρόφθασε νὰ μᾶς κληρονομήσῃ ἐκεῖνος...

Τοὺς ἐγωιστάς, βλέπετε, δὲν τοὺς λυπεῦνται οὕτε οἱ κληρονόμοι των!...

Τρεῖς παλαιοὶ φίλοι

Ὁ θάνατος τοῦ θεῖου τοῦ ἔκαμνε τὸν κύριον Ριονσαί δοῦκα καὶ κύριον τοῦ πύργου Ριονσαί, θαυμασίας οἰκοδομῆς τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου ΙΓ', ἐκ τῶν ὥραιων τέρων τῆς Γαλλίας, μετὰ λαμπρὰ γύρω δάση καὶ εὐφορωτάτας γαίας, ἐκτάσεως ἐν ὅλῳ ἐννεακοσίων ἐκταρίων. Τὸ ἀπέραντον τοῦτο κτῆμα ἐκαλλιέργουν δεκαπέντε ἐνοικιασταί.

Ἐκτὸς τοῦ οἰκογενειακοῦ πύργου, τρεῖς ἄλλοι ἐπαύλεις μετὰ τὰς γαίας τῶν ἥσαν ἐνοικιασμένοι μετὰ προθεσίαν. Ἐπειτα, εἰς τὸ Παρίσι, δέκα περίπου μεγάλοι οἰκίαι, εἰς τὰς πλουσιωτέρας συνοικίας, ἀπέφερον εἰσόδημα μέγα καὶ ἀσφαλές, τὸ ὁποῖον ἠῤῥαζαν ἀπὸ μετοχὰς καὶ ὁμολογίας τῶν καλλιτέρων Τραπεζῶν. Τέλος τὴν δουρικὴν περιουσίαν συνεπλήρουν ἐν λαμπρῶν βρίκιον, ταχύπλουν, διὰ τὰ μακρὰ ταξείδια, καὶ ἐν κομψὸν θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιοι διὰ τὰς ἐκδρομὰς. Διότι ὁ δούξ ἀγαπούσε πολὺ νὰ ταξιδεύῃ.

— Μπαμπᾶ, ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος, ὅταν ἔμαθε τὴν τελευταίαν αὐτὴν λεπτομέρειαν· σὰς ζητῶ τὴν κυβέρνησιν τῆς θαλαμηγού καὶ τὴν ἄδειαν νὰ φέρω τοὺς τρεῖς ναύτας μου.

— Μετὰ χαρᾶς σου, καπετάνιο μου! ἀπεκρίθη γελῶν ὁ νέος δούξ καὶ ἀπομιμούμενος τὸ λεκτικὸν τοῦ Καργκαστού.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, μπαμπᾶ. Θα ἔχωμεν ὡς ὑποπλοίαρχον ἕνα λαμπρὸν ναυτικὸν καὶ αὐτὸ θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ καμνωμεν θαυμαστὰ θαλασσινὰ ταξείδια.

— Βεβαίωτατα.

— Ἄν ἠθέλατε μάλιστα, μπορούσαμε μὲς οἱ τρεῖς... ἀλλὰ ὄχι, θὰ ἦταν πολὺ...

«Εἰς τὴν ὥραίαν ζωὴν ποὺ τοὺς ἔκαμναν...» (Σελ. 437, ἴστ. α')

— Τί; πές το γρήγορα!
— Νά, αν ήθελате να πάμε στο Βου-
ένος Άδρες, να ιδούμε τους αγαπητούς
μας φίλους Ζολιέ.

— Η ιδέα σου είναι λαμπρά και θα
πάμε όλοι με την Σφίγγα, κυβερνωμένη
από τον «καπετάνιο μου», με την βοή-
θειαν των τριών ναυτών του! έπεδοκί-
μασε φαιδρός ο κ. Ριονσαί. Άλλά που
θα τους εύρης;

— Ευκολώτατον. Θα γράψω εις τον
έφοπιστήν του «Μιστράλ». Θα είναι τώρα
εις την Μασσαλίαν και δεν θάρρησουν να
έλθουν εδώ.

Πραγματικώς, μόλις έγκαισταθήσαν
εις το Παρίσι, εις το μεγαλοπρεπές μέ-
γρον του Κούρ-λά-Ρέν, από το όποιον

ύπηρετης με ύφος μισο-είρωνικόν και
μισο-περιφρονητικόν.

Ο Καρχιασού ήρχισε να γελά κυ-
τάζων τους συντρόφους του.

— Πώς σας φαίνεται το λόγου του;
τους είπει· δεν ξέρει αν θα μάς δεχθώ
καπετάνιος μας. Χά, χά, χά, τί άστείο!

— Πήγαινε, παιδί μου, γρήγορα να
τον ειδοποιήσης, είπεν ο Κερλός, γε-
λών και αυτός με την καρδιά του, και θα
ίδης αν μάς δεχθώ ή όχι!

Περίεργος να μάθω τί συμβαίνει, ο ύπη-
ρέτης δεν άργησε να διαβιβάση την πα-
ραγγελίαν εις τον θαλαμηπόλον του
Πέτρου, ο όποιος, χωρίς να περιμένη
να του φέρουν τους ναύτας του, έτρεξε
κάτω χοροπηδών εις την σκάλαν και φω-
νάζων με χαράν:

— Καλώς τους φίλους
μου! Καρχιασού μου! Κερλός μου! Λεκέν μου!

Ήλθατε τέλος πάντων;
Ά, πόσο χαίρομαι! Ά, καλοί μου φίλοι!...

Κ' έσφιγγε τās χον-
δράς, τραχείας των χει-
ρας, εν ώ ο Καρχια-
σού, θριαμβευτής, έλεγεν
εις τον κατάκληκτον ύ-
πηρετην:

— Τί σου έλεγα; ε;
Βλέπεις τώρα πώς μάς
δέχτηκε ο καπετάνιος
μας;

— Πώς; ο Γιάννης
υπέθεσε πώς δεν θα σας
δεχόμουν; ήρώτησεν ο
Πέτρος.

— Η αλήθεια είναι
πώς δεν έχουμε «ένδυμα
γάμου», παρετήρησεν ο
Λεκέν, ακολουθών με τους
δύο άλλους τον νέον. Τα

μούρα μας δεν είναι βέβαια για τέτοιον
παλάτι!...

Ο Πέτρος, διά μέσου λαμπρών αί-
θουσών, τους ώδήγησεν εις το διαμέρισμα
της δουκίσσης.

— Μαμμά, της είπε, σας παρου-
σιάζω τους τρεις μου ναύτας, που τους
γνωρίζετε από τās διηγήσεις μου. Νά
ο Καρχιασού, ο πιό εύθυμος της πα-
ρέας, ο Κερλός, ο πιό φρόνιμος, και ο
Λεκέν, ο πιό μελαγχολικός. Μά γιατί
λοιπόν είσαι έτσι μελαγχολικός, αγα-
πητέ μου Λεκέν;

— Γιατί έχασα τη γυναίκα μου όκτώ
μέρες πριν επιβιβαθώ στην «Ωβέρνη»,
κι' ακόμα δεν κατώρθωσα να παρηγο-
ρηθώ, απεκήρυξε ο δυστυχής άνθρωπος.

— Σας έννοώ, κύριε, είπεν ή δού-
κισσα με συγκίνησιν· να χωρίζεται κανείς
διαπαντός από τους λατρευτούς του, είναι
δυστύχημα άκαταμέτρητον!

— Αλήθεια, κυρά μου, έτσι είναι!

— Δέν ξέρω αν θα σας δεχθώ, είπεν ο

άνεκραξεν ο Λεκέν· σεις όμως τα λέτε
πολύ καλλίτερον από μένα.

— Έπιτρέπετε, μαμμά, να έγκυα-
στήσω τους ναύτας μου επάνω, εις τα
δωμάτιά των, ως να κενωθούν αι θέσεις
των εις το πλοϊον;

— Βεβαίωτατα. Πήγαινε, φίλοι μου,
τώρα με τον Πέτρο και θα σας ξαναϊδώ.

— Θα τους ώδηγήσω έπειτα να ιδούν
την Σφίγγα τους και θα γυρίσωμε για
το γεύμα.

Έξηλθον, χαιρετήσαντες άδεξιώς, —
πράγμα το όποιον έφερον έπιεικείς μει-
διάμα εις τα χείλη της κυρίας Ριονσαί.

Πι Πέτρος τους ανέβασεν εις το δεύτε-
ρον πάτωμα, τους άνοιξε τρία ώραία
δωμάτια συγκεκλιμένα και τους είπεν:

— Έδώ θα είσθε αν στο σπίτι σας,
έως ότου φύγουν από την Σφίγγα οι
ναύται, τους όποιους θάντικαταστήσετε.

— Ά, είναι πάρα πολύ πλούσια τα
πράγματα για 'μās εδώ-μέσα! είπεν
ο Κερλός· κατέδε θα το λημέρουμε να
ξαπλωθούμε σε τέτοια κρεβάτια. Δεν
μάς βάλετε, καλλίτερα, στην αποθήκη
στο υπόγειο, στη σερίτα;..

— Καθόλου! διέκρινεν ο Πέτρος γε-
λών. Τώρα που είδατε τα δωμάτια σας,
πάμε να σας δείξω το μπρίκι και τη θα-
λαμηγό.

— Είναι στο Παρίσι; άνεκραξεν ο
Καρχιασού.

— Νά, ή Σφίγγη δεν έχει μεγάλο
βύθισμα και έτσι μπορέσαμε να την φέ-
ρουμε ως εδώ. Προς το παρόν, βλέπετε,
είμαστε ναυτικοί του γλυκού νερού, ως
που να φύγωμε για το Βουένος Άδρες.

— Και πότε με το καλό, καπετά-
νιο μου;

— Σ' ένα μήνα.

(Έπεται το τέλος)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΨΕΥΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΝΗΡΟΣ

Μία φορά κ' έναν καιρό
Ψεύτης λέει σε πονηρό:

— Φιλάρκο μου, δεν είδα,

Ψες το δείλι, λαχανίδα

Σάν... πλατάνι, και μίαν άλλη

Λίγο ακόμη... πιό μεγάλη;

— Μπρέ, κ' εγώ, μεσ' στο λειβάδι,

Με φανάρια στο σκοτάδι,

Νά δουλεύουν χιλιάδες,

Νισοί και γέροι τσουκαλάδες,

Και να πλάθουνε τσουκάλα,

Πιό μεγάλη απ' τα μεγάλα

Της Αθήνας μας παλάτια,

Με τρακόσια σκαλοπάτια;

— Πω πω, ψέμμα! και τί τάχα

Θα την κάνουνε, βρέ χάχα;

— Με μιάς λίγης το νερό,

Θενά βράσουνε, θαρρώ,

Μιά απ' τις δυό σου λαχανίδες,

Πού... μήτ' όνειρο δεν είδες!

(Λαϊκόν)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΟΥ 1913

ΞΕΣΠΑΘΜΑ όνομάζομεν εις τον
κύκλον μας την διά των ενεργειών των
φίλων μας, έγγραφην νέων συνδρομητών
ή αγοραστών. Εκείνος που έγγραφει ένα
άλλον, κάμνει πρώτα καλόν προς τον
έγγραφόμενον, διότι τον κάμνει να γνω-
ρίση και ναπολύση την παντοειδή ωφέ-
λειαν του περιοδικού μας. Δεύτερον κά-
μνει καλόν προς την Διάπλασιν, διότι
συντελεί εις την αύξησιν της κυκλοφορίας της. Τρίτον κάμνει
καλόν προς τον εαυτόν του, διότι γίνεται άξιος των τιμών και
των άμοιβών του Διαγωνισμού. Τέταρτον κάμνει καλόν προς
έλους εν γένει, διότι σκοπός του Ξεσπαθώματος είναι πάντοτε
ή βελτίωσις του περιοδικού μας, το δε περιοδικόν μας άπευθύ-
νεται προς όλους τους Έλληνοπαίδας.

Ποίος, εάν συλλογισθώ και σταθμίσω τάνωτέρω, δεν θα θε-
λήσῃ να Ξεσπαθώσῃ και δεν θα καταβάλῃ πᾶσαν ενέργειαν προς
έγγραφήν νέων συνδρομητών; Δεν χρειάζεται τώρα παρά να
διαβάσῃ με μεγάλην προσοχήν τους όρους του Διαγωνισμού:

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ 13ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

Α'.—Ο διαγωνισμός του Ξεσπαθώματος είναι έτήσιος. Θα λήξη
την 30 Σεπτεμβρίου 1913 και θα περιλάβῃ όλους όσους μέχρι της ημέ-
ρας εκείνης θα έχουν πωλήσῃ φυλλάδια του 35ου έτους, ή έγγραφή
νέους συνδρομητάς έτησίους, εξαμήνους ή τριμήνους.

Β'.—Οι έγγραφοί των νέων συνδρομητῶν θα λογαριάζονται ως
διαθέσαντες τόσα φυλλάδια, όσα θα σταλούν εν όλω προς τους ύπ' αὐ-
τῶν έγγραφέντας συνδρομητάς μέχρι της λήξεως της συνδρομῆς των.
(Δηλαδή ο έγγραφὸν έτήσιον συνδρομητήν, υποτίθεται ότι έπώλησε
52 φύλλα, ο έγγραφὸν εξαμήνιον, 26 φύλλα, ο έγγραφὸν τριμήνιον, 13
φύλλα, δύο συνδρομητάς έτησίους, 104 φύλλα, κτλ.) Ἐπὶ τῇ βάσει
ταύτῃ τὰ βραβεῖα θαπονεμηθῶν ως εξής:

Βραβεῖον πρώτης τάξεως

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θαπονεμηθῇ πρὸς πάντας όσους μέχρι της 30 Σε-
πτεμβρίου 1913 θα έχουν διαθέσῃ, (είτε με άγραστάς, είτε με συνδρο-
μητάς, είτε και με τὰ δύο), 530 φύλλα και άνω, δηλαδή φύλλα ά-
ναλογούντα πρὸς έτήσιον συνδρομῆς περισσοτέρας των δέκα. Όλων
τούτων θα δημοσιευθῇ εις την «Διάπλασιν» ή εικὼν, ο δε διαθέσας
τὰ περισσότερα φύλλα 0' ανακηρυχθῇ Κορυφαίος και ή εικὼν του
θα δημοσιευθῇ εν τῷ μέσῳ του συμπλέγματος των άλλων εις μεγαλή-
τερον σχῆμα. (Αν εις τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον λάβουν μέρος και μι-
κροί σύλλογοι ή ομάδες συνδρομητῶν από κοινού άνεργούντων, τότε
άνακηρυχθῇ χωριστά και Κορυφαίος των «Ομάδων».)

Εἰς τοὺς τυγνόντας πρώτης τάξεως Βραβεῖον, πλὴν της δημοσιεύσεως
των εικόνων των, θα σταλούν ως δῶρον βιβλία, εκ των υπό του γρα-
φείου μου εκδοδόμενων κατ' έκλογήν του βραβευθέντος· (ήτοι μόνον τό-
μοι Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης, ή συνδρομή Διαπλάσεως του έπιδό-
ντος έτους, αλλά τίποτε άλλο εκτός αὐτῶν). Η άξια των βιβλίων του-
των θα είναι ανάλογος πρὸς τὸ ποσόν των φύλλων, τὰ όποια διέθεσεν
έκαστος. Καὶ ο μὲν Κορυφαίος θα υπολογίσῃ 30 λεπτά δι' έκάστην δε-
κάδα φύλλων, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς τὸ ποσόν των φύλλων, τὰ όποια διέθεσεν
έκαστος, ο διαθέσας 1500 φύλλα αν είναι Κορυφαίος, θα παραγγέλλῃ
βιβλία άξια φράγκων 45 (150X30) αν δὲ είναι από τους άλλους, φρ.
37.50 (150X25). Ἴδε και την κατωτέρω Σπουδαίαν Δήλωσιν.

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως:

Η τάξις αὕτη θα περιλάβῃ εκείνους, οἱ όποιοι μέχρι της 30 Σε-
πτεμβρίου 1913 θα έχουν διαθέσῃ από 52 έως 520 φύλλα, δηλαδή
φύλλα αναλογούντα πρὸς μίαν έως δέκα συνδρομάς.
Εκ τούτων θα βραβευθῶν. και θα δημοσιευθῇ ή εικὼν των, οἱ εικο-
σιπέντε πρώτοι, κατὰ σειράν, οἱ όποιοι θα έχουν διαθέσῃ τὰ περισσώ-
τερα. Εάν δὲ συμπέσῃ ο εικοστός πέμπτος να έχῃ διαθέσῃ τὸν αὐτὸν
ἀριθμόν φύλλων μ' ένα ή περισσοτέρους εκ των επομένων. τότε θα
συμπεριληφθῶν και αὐτοὶ εις τὸ Δεύτερον βραβεῖον και θα δημοσιευθῇ
ή εικὼν και όλων τούτων, σοισθίποτε και αν είναι.

Καὶ πρὸς τοὺς τοὺς θα σταλούν βιβλία κατ' έκλογήν των, εκ των
υπό του γραφείου μου εκδοδόμενων, με μόνην την διαφοράν, ότι ο μὲν
πρώτος της τάξεως θα υπολογίσῃ 25 λεπτά δι' έκάστην δεκάδα φύλλων,
οἱ δὲ άλλοι λεπτά 20. Ἴδε και την κατωτέρω Σπουδαίαν Δήλωσιν.

Ἐπαινος:

Ἐπαινος θα άπονεμηθῇ πρὸς πάντας τους λοιπούς, και θα τοῖς στα-
λὼν ως δῶρον βιβλία κατ' εκλογήν των, εκ των υπό του γραφείου
μου εκδοδόμενων, άξια 15 λεπτῶν δι' έκάστην δεκάδα φύλλων.

Σπουδαία Δήλωσις:

Τὰ άνωτέρω βραβεῖα ισχύουν μόνον διά τους έγγραφόντας συνδρο-
μητάς. Οἱ Πράκτορες, ήτοι οἱ διαθέτοντες φύλλα εις αγοραστάς λαμ-
βάνουν μόνον τὰ 2/3 τοῦ βραβεῖου, διότι αὐτοὶ πωλῶν φύλλα όχι
πρὸς 20, αλλά μόνον πρὸς 10 ή 15 λεπτά. (Παραδείγματος χάριν, αν
ο Κορυφαίος ο διαθέσας 1500 φύλλα, διέθεσε τὰ 500 εις συνδρομητάς
και τὰ 1000 εις αγοραστάς, δὲν θα λάβῃ βιβλία άξια 45 φρ. αλλά
μόνον 35.—ήτοι φρ. 15 διά τὰ 500 φύλλα των συνδρομητῶν και 20 φρ.
διά τὰ 1000 φύλλα των αγοραστῶν.— αν δὲ διέθεσε και τὰ 1500 φύλ-
λα εις αγοραστάς, θα λάβῃ βιβλία 30 φρ. μόνον. Τὸ αὐτὸ ισχύει και
δι' όλους τους άλλους βραβευθέντας ή έπαινεθέντας.)

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1.—Εκτός των έτησίων συνδρομητῶν, δύναται τις να έγγραφή και
εξαμήνους (αντί φρ. 4,50 διά τὸ Ἐσωτερικόν, και φρ. χρ. 5,50 διά
τὸ Ἐξωτερικόν), καθώς και συνδρομητάς τριμήνους (αντί φρ. 2,50
διά τὸ Ἐσωτερικόν και φράγκων 3 διά τὸ Ἐξωτερικόν). Πᾶσα παραγ-
γελία πρέπει να συνοδεύεται άπαραίτητως υπό του αντίτιμου.

2.—Ἐφ' όσον έγγραφῇ τις συνδρομητάς, πρέπει να στέλλῃ έκά-
στοτε τās διευθύνσεις των και τὸ αντίτιμον της συνδρομῆς των άνευ
ανάδολης, χωρίς δηλαδή να περιμένῃ να έγγραφή και άλλους διά να
τους στείλῃ όλους μαζί!

3.—Ἐγγραφή νέου συνδρομητοῦ, διά να λογαριασθῇ ως Ξεσπαθώμα,
πρέπει ο έγγραφὸν αὐτὸν να έχῃ ἤδη πληρωσῇ την συνδρομήν
του διά τὸ ἴδιον έτος. Δὲν είεε όμως άνάγκη να έχῃ και ψευδώ-
νυμον.

4.—Αἱ έγγραφαί των άπόρων λογαριάζονται εις τὸ Ξεσπαθώμα·
επίσης θεωρεῖται ως Ξεσπαθώμα τοῦ ἐμβάζοντος τὸ αντίτιμον συν-
δρομητοῦ και ή εντός του ἴδιου έτους άνανέωσις τριμήνου ή εξαμή-
νου συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ, έγγραφέντος το πρώτον είτε ύπ'
αὐτοῦ είτε ύπ' άλλου. (Η άπ' εὐθείας όμως άνανέωσις των τριμήνων
και εξαμήνων δὲν λογαριάζεται εις τὸ Ξεσπαθώμα.)

5.—Εἰς τās κληρώσεις των Δώρων της Διαπλάσεως θα λάβουν μέ-
ρος και οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ έγγραφομένοι διά του Ξεσπαθώματος,
κατὰ τους όρους του Λαχείου.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

1.—Πράκτωρ της «Διαπλάσεως» δύναται να γίνη πᾶς συνδρομη-
τής, αναλαμβάνων πωλῆσαι φυλλάδιον, ήτοι εύρίσκων αγοραστάς.

2.—Εκαστον φύλλον τιμᾶται διά τους αγοραστάς των Πρακτόρων
10 λεπτά εις τὸ Ἐσωτερικόν και 15 λεπτά εις τὸ Ἐξωτερικόν.

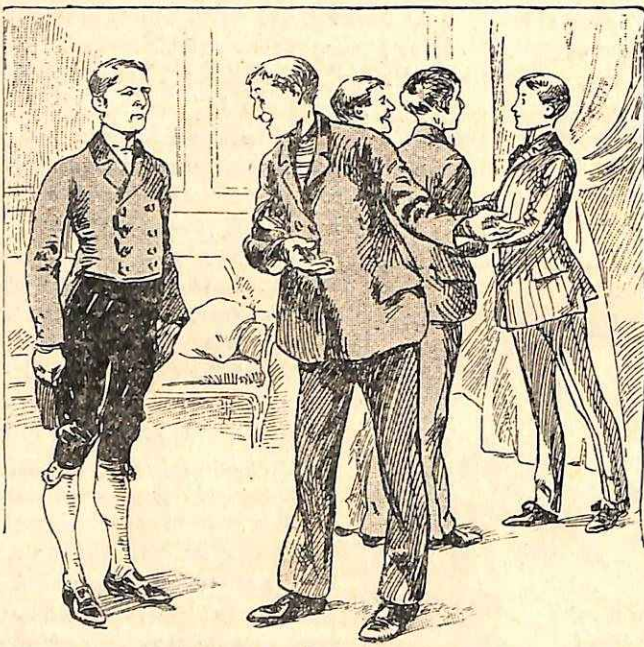
3.—Τὰ φύλλα στέλλονται πρὸς τους Πράκτορας, οἱ όποιοι φροντί-
ζουν να εισπράττουν τὸ αντίτιμον και να μού τὸ στέλλουν. Φύλλον
ἀπ' εὐθείας πρὸς αγοραστήν δὲν στέλλεται.

4.—Ο αγοραστής οὐδέν δικαίωμα συνδρομητοῦ χείρει. Οὔτε
ψευδώνυμον δηλαδή εἰσπορῇ να έχῃ ἐπὶ πληρωῇ, οὔτε εις τους Δια-
γωνισμούς να λαμβάνῃ μέρος δωρεάν.

5.—Χάριν ευκολίας, στέλλω πρὸς τους Πράκτορας ἐπὶ πιστώσει
φύλλα ενός μόνου μηνός. Ἄλλ' αν εις τὸ τέλος του μηνός δὲν μού
στείλουν τὸ αντίτιμον, παύω την περαιτέρω άποστολήν άνευ εἰδοποι-
ήσεως, και οὔτε τους συμπεριλαμβάω εις τὸν Διαγωνισμόν αν δὲν έ-
ξοφλήσουν τὸ χρέος των, με τὸ δικαίωμα να δημοσιεύω και τὰ όνό-
ματά των.— Η πίστωσις του μηνός αρχίζει από την ημέραν της σπε-
τικής παραγγελίας των. Δηλαδή, αν ζητήσουν προηγούμενα φύλλα
διά τους αγοραστάς των, οφείλουν να ἐμβάσουν μαζί με την παραγγε-
λίαν και τὸ αντίτιμον, άλλως δὲν στέλλονται.

Κανὼν γενικός:—Ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταβίβασις και μεταγραφή
Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομῆς ή Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς
Ξεσπαθώματος, γενομένης ύπ' άλλου οἰουδήποτε και έγγραφέντος ἤδη
εις τὰ βιβλία μας ἐπ' όνόματί του, οὐδόπως λαμβάνονται ύπ' όψει. Οἱ
έγγραφοιτες επομένως συνδρομητάς εν όνόματι Συλλόγου, οφείλουν
να τὸ δηλώνουν έκαστοτε συγχρόνως με την παραγγελίαν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

«Βλέπεις τώρα πώς μάς δέχτηκε ο καπετάνιος μας;»
(Σελ. 438, στ. 6')

έβλεπαν τον Σηκούαν, και την Σφίγγα,
δεμένην εις την προκυμαίναν και θαυ-
μαζομένην διά την κομψότητά της από
τους Παρισινούς,—ή ευχάριστος έκπλη-
ξις τους ήλθε.

Μίαν ημέραν, ένας ύπηρετης με την
οικοστολήν του δουλός, όρθιος παρὰ τὸ
θυρωρεῖον, είδε να στέκονται έμπρός
του τρεις άνθρωποι, από εκείνους που
δεν συνήθιζε βέβαια να βλέπῃ εις την
ἀριστοκρατικὴν κατοικίαν.

— Έδώ είναι, παρακαλούμε, τοῦ κυ-
ρίου Ριονσαί; (*) τον ήρώτησεν ο πρῶ-
τος, βγάζων τον σκούφόν του.

— Μάλιστα, εδώ είναι· και τί τον θέ-
λετε;

— Θέλουμε να ιδούμε τον κύριο Πέ-
τρο, τον καπετάνιο μας, απεκήρυξε ο
Καρχιασού.

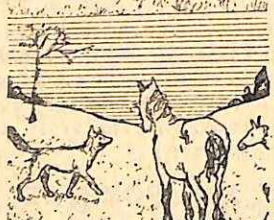
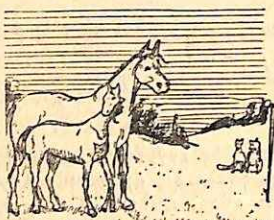
— Δεν ξέρω αν θα σας δεχθώ, είπεν ο

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 430.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια)

Ο Σκαρφάλης άπόρησε λίγο πώς ή Μαριόλα έτοιμάσθηκε να έξομολογηθή της άμαρτίες των άλλων· άλλα δεν είπε τίποτε και ή θεία του έξακολούθησε:

«Όχι πώς έχω την άξι-ωσι να είμαι καλλίτερη από καθένα, άλλα είναι κάτι που με κάνει να μετανοώ πολύ. Όταν έ-γείναμε σύν-τροφοι με τον Άρπάχτρα, συναντήσαμε μιά μέρα μιά φοράδα μ' ένα μικρό πουλάρι παχουλό. «Πήγανε να τή ρωτήσης πόσο θέλει για το πουλάρι της», μου λέει ο Άρπάχτρας. Έγώ έ-πήγα και μου άποκριθήκε: «Η τιμή είναι γραμμένη από κάτω από το πισινό μου παπουτσι». Γι' αυτό επέστρεψα και είπα στον Άρπάχτρα να πάη να κυτάξει.

Ο Άρπάχτρας έπήγε κοντά στη φοράδα και την παρακάλεσε να σηκώσει το πισινό της πόδι για να μπορέσει να διαβάσει. Άλλα το μόνο που είδεν ήτο το σημάδι που άρχισε το πέταλο και τα έξη ολοκαίνουργα καρδιά στο πρόσωπό του. «Όχι! Όχι! Η Μαριόλα εύρηκε το Βασιλιά κα-ταθυμωμένο. Άλλ' ή παμ-πόνηρη άλε-πού εξήγησε κάθε πράγμα με τόσην επι-

τηδειότητα, ώστε ο Βασιλιάς δεν εύρηκε πιά τίποτε να πη και όλοι οι άλλοι άποστομωθηκαν τόσο πολύ, ώστε όταν ο Βασιλιάς τους παρακάλεσε να πουν τα παράπονά τους, κανείς δεν έτόλμησε.

—Ναι, είπεν ή Μαριόλα, αυτό γίνεται πάντα. Δεν τώχουν για τίποτε να λένε ένα σωρό άναιδή ψέμματα από πίσω μου· μόλις όμως παρουσιασθώ και ζητήσω ν' άναγκισθώ, σωπαίνουν και δεν λένε τίποτε. Όσο για τον Τριεκύλα, τον είδα με τα μάτια μου που έφουγε με το Μπεμπέκο. Αυτός τον έσκότωσε στο δρόμο, και τώρα θέλει να γλυτώσει αυτός και να ρίψη σέμένα το φονικό. «Κυτάξτε πως φαίνεται από το μούτρο του πώς είναι κακοϋργός! είπε, και έδειξε με το δάκτυλό της τον κακομοίρη

το Μπεμπέκο που έστέκετο άνάμεσα στην άρκούδα και το λύκο, βιουδος από τη φρίκη του και τρέμων από το θυμό του γι' αυτή την τρομερή συκοφαντία.

Τό άποτέλεσμα άλλη μιά φορά ήτον ότι ο Βασι-λιάς είπεν, πώς ή Μαριόλα ή-τον άθώα και είς τίποτε δεν έρταίγε.

Ο Άρπάχτρας δεν ήμ-πόρεσε να κρατηθή περισσό-στο-ρο. Έβ-γαλε το μα-τωμένο γάντι του και τώρριξε κατά πρό-σωπο της Άλεπούς. Η Μαριόλα τό έ-πηρε και έδέχθη την τρώσκηλησι.

—Τώρα θα ίδούμε, λέει το Λεοντάρι, ποιός από τους δυο θα νικηθή και έπομεί-νως ποιός από τους δύο είναι ο ένοχος.

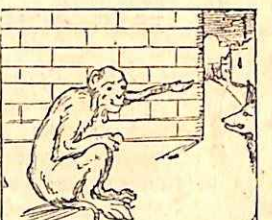
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Την προηγούμενη νύκτα, πριν να γίνει αυτή ή περιεργή μονομαχία, ή Μαριόλα έπήγε να ιδή μιά γριά μαϊμού, που κα-τοικοϋσε μέσα στο παλάτι, για να τή συμ-βουλευθί τι έπρεπε να κάνει έπειδη ήσαν και ή μιά και ή άλλη πονηρές και πολύ στενές φίλενάδες.

—Τό ύπέθετα πώς θα έρχόσυνα, εί-πεν ή μαϊμού, και τα έτοιμασα όλα από πριν. Πρώτα πρώτα θα πās να ξυρσθής καλὰ-καλὰ, από το κεφάλι μέχρι τα πό-δια τόσο, ώστε να μη μείνη ούτε μιά τρίχα,

που να μπορέση να την πιάση ο Λύκος. Η Μαϊμού έστειλε κι' έφώναξεν ένα μπαρμπέρη, ο όποιος έξύρισε την Άλε-πού από την άκρη της μύτης έως την άκρη της ουράς.

—Τώρα, είπε, θα σε άλίσφουμε λάδι: και ξύγκι, ώστε αν κάνη να σε άρπάξη

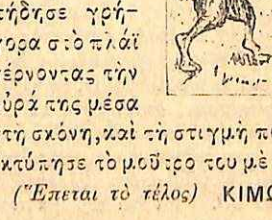
Και ή Μαριόλα έγέλασε κοροϊδευτικά.

Όταν οι δυο έχθροι έ-μπήκαν στην παλαιστρά, έ-να δυνατό γέ-λιο έξέσπασε καθώς έφάνη ή Μαριόλα.

—Γελάτε όσο θέλετε, είπε μέσα της ή Άλεπούς. Έκείνος που θα κερδίση, θα γελάση τε-λευταίος.

Ο Άρπάχτρας έχυθη έπάνω στον έ-χθρό του με το στόμα ά-νοικτό, άλλα ή Μαριόλα έ-πήδησε γρή-γορα στο πλάι σέρνοντας την ουρά της μέσα στη σκόνη, και τη στιγμή που ξαναωρμούσε εκτύπησε το μούτρο του με την ουρά της.

(Έπεται το τέλος) KIMON ALKIDHS

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Άγαπητοί μου,

ΕΙΣ τό μωσαϊκόν των στολών που παρουσιάζουν αυ-τήν την έποχήν οι δρόμοι των Άθη-νών — στρατιώται, ναύται, άντάρται, γαριβαλδινί, δό-κιμοι, ευέλπιδες, ό,τι θέλε-τε, — κινεί την προσοχήν μιά έξόχως κομψή και χα-ρίεσσα στολή, ή οποία είναι μάλλον άθλητική παρά στρα-τιωτική. Την φορούν παιδιά και έφηβοι, και άποτελείται από κοντών και πλατύ πανταλονάκι, βλούζαν χρώματος χακί άνοικτού, λαιμοδέτην, ή μάλλον μαν-δηλι κυανοϋν, ζώνην δερματίνην, πλατύ-χυρον καπέλλάκι μαλακόν και κάλτσες έως τα γόνατα, μουρές ή καφέ. Ιδιαί-τερον χαρακτηριστικόν της στολής αυ-τής είναι ότι άφίνει γυμνόν μικρόν μέρος του μηρού, από εκεί που τελειώνει ή στε-νή κάλτσα έως εκεί που άρχίζει το πλα-τύ πανταλόνι. Χειμώνα καιρόν, μήπως τα παιδιά αυτά κρυώνουν; Δεν τό πι-στεύω, διότι ποτέ δεν στέκονται, αϊωνίως τρέχουν. Τά βλέπετε άλλα με ποδήγατον

και με μίαν πέτινην σάκκαν κρεμασμέ-νην από τον ώμον· άλλα με στρατιωτικά άμάξια ή αυτοκίνητα, και άλλα πεζή να περνούν, να ρεύγουν, να χάνονται σαν άστραπή. Είναι, αγαπητοί μου, οι μικροί μας πρόσκοποι, οι περίφημοι σκάουτ-μποϋς, το Σώμα, το όποιον έσχηματίσθη από παιδιά των καλλιτέρων άθηναϊκόν οικογενειών υπό την όδηγίαν και άρχηγίαν των άξιωματικών Μελά και Πασπάτη.

Όταν άρχισεν ο πόλεμος, πολλοί έλεγαν: Οι σκάουτ-μποϋς, δια τους όποιους έγινε τόσοσ όθρυρος, δεν θα κάμουν τίποτε τώρα; — Άλλά τι να έκαναν τόσοσ νέα παιδιά; Να έπήγαιναν να πολέμησουν; Όχι βέβαια. Νακο-λουθούσαν τον στρατόν, ως βοηθητικοί; Και αυτό θα ήτον βαρύ δια την ηλικίαν των. Και όμως κάτι έπρεπε να κάμουν και αυτοί δια την πατρίδα. Η φιλο-πατρία, ή φιλοτιμία τους τό έπέβαλλε... Και τό ήσαν: Προσεφέρθησαν να ύπη-ρετήσουν ως άγγελιαφόροι εις διαφόρους στρατιωτικές ύπηρεσίας, νάντικατα-στήσουν δηλαδή τους τακτικούς στρα-τιώτας, οι όποιοι έφυγαν δια να πολε-μήσουν. Η προσφορά των έγινε δεκτή ευγνωμόνως και έτσι οι νεαροί μας πρόσ-κοποι ύπηρετούν ως άγγελιαφόροι εις τα Στρατιωτικά Ύπουργεία, εις τον Έρυθρόν Σταυρόν, εις το Γενικόν Έ-πιτελείον, εις τας διλοχίας των Νοσο-κόμων, εις το Γενικόν Ταμείον του Στρατού, εις το Λύκειον των Έλληνίδων

(δια την ύπηρεσίαν της περιόλψεως των άπόρων έπιστρατών,) εις τον Ίατρικόν Σύλλογον, εις την Νομαρ-χίαν, παντού τέλος όπου τους έγκρεά-σθησαν. Οι προϊστάμενοι των είναι κατεν-θουσιασμένοι με τον ζήλον και την προθυμίαν, περιττόν δε να τό προσθέσω, και με την νημοσύνην, με την όποίαν εκτελούν τας διαταγάς των. Φαντασθήτε, ότι πολλοί από αυτούς έξακολουθούν τα μαθήματά των εις τα Σχολεία ή εις τα Ώδεία και πάλιν εύρίσκουν καιρόν να ύπηρετούν ως σκάουτ την πατρίδα.

Διότι την πατρίδα βέβαια ύπηρετούν. Και οι ύπηρεσίαι των είναι τόσοσ πολύ-τιμοι, όσον σχεδόν κ' εκείνων που έ-πήγαν εις τον πόλεμον. Έν καιρώ πολέμου, βλέπετε, ή πατρίς δεν χρειάζεται μόνον πολεμιστάς. Ύπάρχουν τόσαι άλλα ύπηρεσίαι, του πολέμου και αυ-ταί, που απαιτούν ανθρώπους, — χέρια δια γράψιμον, πόδια δια τρέξιμον και κεφάλι δια κάποιαν φροντίδα και σκέψιν! Αυτά είχαν και αυτά προσφέρουν οι σκάουτ-μποϋς των Άθηνών. Είναι δια τοϋτο πολύ άξιέτιμοι· και εκείνοι που έφώναζαν, ότι δεν κάμουν τίποτε άλλο από έπίδειξιν, τώρα έβουδάρησαν. Οι σκάουτ κάμουν πολλά. Και με τον καιρόν, όταν το Σώμα των θάναπτυχθί και θα γυμνασθί καλλίτερα, εις μίαν περίστασιν ως την σημερινήν, θα κάμουν περισσότερα.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Προκατακλυσμαίων ζώων

δυνάμειν, δεν έτρέφετο παρά με χόρτα και καρπούς. Σκελετοί Σλόθ εύρίσκονται εις τα Μουσεια.

Τό πρώτιστον καθήκον του καλού Συνδρομητοϋ, είναι ή έγκαιρος άνανέω-σις της έγγραφής του.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α.) Μαγική Εικών

Έοτάλη υπό του Σημαιοφόρου Έλληνος

Ο κακοϋργός αυτός έχει και σύντρο-φον. Άλλα που είναι κρυμμένος; Ψάξτε να τον βρήτε!

β.) Λογοπαίγνιον

Έοτάλη υπό της Μελαχροίνης Έλληνοπούλας Ποιον έρος άρνείται;

γ.) Παίγνιον

Έοτάλη από το Έανθό Έλληνόπουλο

ΝΟΣ	ΟΥ	ΟΝ	ΘΟΣ
ΑΚ	ΖΥ	ΚΟ	ΜΙ
ΝΙ	ΖΟΝ	ΡΟΥ	ΟΙ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυ-ται ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα πέντε ποτών.

Αήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Ά-θηνάς, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, έμπορεί να στείλη τας λύσεις εις το γραφεϊόν μας (38, όδός Ευριπίδου), συνοδεύων την απο-στολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δε-κάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα ό-λων των λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον θαποτελεσθί, θα έγγρα-ψωμεν και πάλιν δια κλήρου μερικους λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις του 49ου φύλλου

Βαρκελώνη, Αίλλη, Όξφόρδη, Μεσ-σήνη.

Ιδε τον Ό-
δηγον του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομ.-
του, Κεφ. Β

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ "ΔΕΝΔΡΑ,, ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΜΑΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Βουδά, στήν ίδια θείσι πάντοτε,
Στέκουν τὰ δένδρ' ασάλευτα στή γῆ.
'Η μοῖρα τ' ἔχει ἐκεῖ καρφώσει
'Αψυχα μοιάζουν. Μὴ πιστεύς το !
Μὴ σ' ἀπάτῃ τῶν δένδρων ἡ σιγή !
Καρδιά ἡ φύσι τοὺς ἔχει δώσει.

Γιατί, ὅταν θερμὲς ὀλόχρυσες
Τοῦ ἡλίου οἱ ἀχτίδες τὰ φιλοῦν,
Κι' αὐρὰ γλυκοῦν τὰ χαϊδεύει,
Λάμπ' ἔρροντ' ἐπὶ τὴν πράσινη ὄψι τους,
'Ανεγγαλιάζουν, θαρρεῖς, γελοῦν.
'Η ἀγάπη, ἡ νειότη τὰ γοητεύει.

Μὰ ὅταν τὰ δέρνη ἀέρας ἄριος
Κι' ἄπωνα τὸ χαλάζι ἀπ' τὰ κλαριά
Τὰ ὀλόδρυσά τους ἐσαγίλη φύλλα,
Τότε τὰ δένδρα σκυθρωπάζουνε
Καὶ ἐπὶ θλιμμένη τους χλωμὴ θωριά
Χύνεται τρῆμος, ἀνατριχίλα.

Γιὰ δὲς, κρυφομιλοῦν γέροντας
Τίς ὑψηλὲς κορφές τίς λιγερές.
Ποῖος νὰ τὸ ἔερη τίς λένε τάχα !
'Οχι, δὲν εἶν' τὰ δένδρ' ἀναίσθητα
Θὰ ἰδῇς πὺς νοιώθουνε πίκρες χαρές.
Ζῆσε σιμά τους λίγο μονάχα.

Κρητικοπούλα (Α' Βραβεῖον)

Σ Σ Σ

Ἀργὰ τὸ ἀμάξι προχωρεῖ
στὴ βραδινὴ ἔσυχ'.
'Απὸ ψηλὰ μεσουρανεῖ
ὠχρόλευκη ἡ Σελήνη,
Βαρὺς ὁ κρότος τῶν τροχῶν
στὸ δρόμο ἀπάνω ἀντηχεῖ,
μὲς ἐπὶ ὀλόγλυκη σιωπῇ,
μὲς ἐπὶ γλυκεῖα γαλήνη.

'Η λεύκα ἡ ἀργυροπράσινη
γέρνει ἀπαλὰ κάτι νὰ ἰδῇ,
σὺν ἀσημένια μὲς στὸ φῶς
ποὺ χύνει τὸ φεγγάρι.
Τὸ πεῦκο ἀναταράζεται
βαρεῖα, καὶ τραγουδεῖ
ἓνα σκοπὸ, ποῦ ἀπ' τοῦ βορρῆ,
τὸ σφύριγμα ἔχει πάρει.

Στρίβει τὸ ἀμάξι, τώρα ἀργὰ
περνᾷ τὴν ρεμματιά.
'Ιτιές πανώρηες ἦσαν
στὶς ὄχθες νανουρίζονται
καὶ τὰ καλάμια ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
μὲ τῆς σελήνης τὴ ματιά,
μὲς ἀπὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ
ὀλόρθα καθρεφτίζονται.

Πιὸ πέρα ὁ γέρω πλάτανος
ἀπλύνει ἀμέτρητα κλαδιά
ὅλο κουφάλες καὶ φωλιές,
κι' ἀκούνητος σωπαίνει.
Χύνουν οἱ σχοῖνοι οἱ φουντωτοὶ
βροντίζον μυρουδιά,
καθὼς τὸ δρόμο ἀκολουθοῦν
πρασινιστολισμένοι.

Τώρα προβάλλουν μάρμαρα,
λουλούδια καὶ σταυροί
τώρα προβάλλει πένθιμο,
βουδὸ τὸ κυπαρίσσι.

Φεύγει τ' αἰάδι τρέχοντας
τὰ φῶτα τοῦ χωριοῦ ναύρη,
περνώντας ἀπὸ τοῦ κοιμητηριοῦ
τὸ μαῦρο ἐρημοκλήσι.
Τέλλος Ἄγρας (Β' Βραβεῖον)

Σ Σ Σ

Τὰ δένδρα ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς
ἡ γῆ στὸν κόσμο βγάζει
κι' εἶνε παιδιὰ τῆς ὠμορφῆς
καὶ πολυαγαπημένα.
Αὐτὴ χυμοὺς ἐπὶ φύλλα τους
τὰ πράσινα ἀναιδάζει
κι' ὅσο κι' ἂν μεγαλώνουνε
μ' αὐτὴν ζοῦν ἐνωμένα.

Καὶ τόση εἶνε ἡ ἀγάπη τους
ποὺ τρέφουν ἐπὶ μητέρα
ποὺ μόλις ἀπ' τοὺς κόλπους τῆς
βρεθοῦνε χωρισμένα
δὲν εἰμποροῦν νὰ ζήσουνε
μονάχα οὔτε μιὰ μέρα,
μ' ἀπ' τὴν πολλὴ τὴ λύπη τους
πεθαίνουν μαραμένα !

'Όταν μαζί τῆς βρίσκονται,
πόση δὲν ἔχουν χάρι !
Στολίζουν με τ' ἄνθη τους,
μὰ κι' εὐωδίες σκορποῦνε,
κι' εἶνε παλάτι τῶν πουλιῶν
τὸ κάθε τους κλωνάρι
ποὺ κάθονται χαρούμενα
καὶ γλυκοτραγουδοῦνε.

Στὸν κόσμο γενναϊόδωρα
τὰ δῶρα τους σκορπίζουν
κι' ὡς καὶ σ' αὐτοὺς ποῦ τ' ἄνθη τους
καὶ τοὺς καρποὺς ἀρπάζουν,
κρυφὰ μόνο παράπονα
τὰ φύλλα φιθυρίζουν,
μὰ πρόθυμα στὸν ἴσκιό τους
κι' ἐκείνους τοὺς σκεπάζουν.

Κι' ἀκόμα σὺν πεθάνουνε,
τὰ δένδρα τὰ καϊμένα
μέσ' ἐπὶ χιονιὰ τὸν ἄνθρωπο
εὐεργετοῦν καὶ πάλι,
καὶ δίγουν ζέστη καὶ ζωὴ
σὲ χέρια παγωμένα,
ἐπὶ χέρια ποῦ ἀπ' τῆς μάνας τους
τὰ πήραν τὴν ἀγκάλη.

Τὰ δένδρα ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς
ἡ γῆ στὸν κόσμο δίνει
κι' εἶνε παιδιὰ τῆς ὠμορφῆς
καὶ πολυαγαπημένα.
'Ο χωρισμός τους καὶ ἐπὶ γῆ
πληγὴ βραδείαν ἀφίνει,
κι' ἐκεῖνα ἀπὸ τὴ λύπη τους
πεθαίνουν μαραμένα.
Συριανὴ Ἀῦρα (Β' Βραβεῖον)

Σ Σ Σ

Ἀκίνητα καθρεφτισμένα
στὸ καταπράσινα νερά,
Δένδρα ποὺ γέρνουνε θλιμμένα,
Κλέβετε κάθε μου χαρά.

Στὸ ἀγνάντεμά σας, ἐπὶ μορφῇ σας,
Μέσα ἐπὶ στήθι μου θαρρῶ
Πὺς ψάλλει ἡ ἐρημὴ ψυχὴ σας
'Ενα τραγουδι θλιβερό.

Ποῦ λέει : « Ἀπλώνουμε τὰ φύλλα,
Καρποὺς χαρίζουμε γλυκεῖς,
Σκορποῦμε πόθου ἀνατριχίλα
Μιὰς εὐωδίας μεθυστικῆς.

Μ' αὔριο θαρβοῦνε εὐλοκόποι,
Τοῦ χινοπώρου μαρμαροί,
Βορράδες—ἀνεμοὶ Κυκλόποι,—
Νὰ μᾶς κουρσέψουν ἐπὶ στιγμῇ.

Κι' ὅσα σὲ φύση πεθαμμένη,
Θὰ μείνουν μὲ γυμνὸ κλαδί,
Θᾶνε βουβοὶ καὶ παγωμένοι
Τῶν περασμένων ραψῶδοι.»

'Ακίνητα καθρεφτισμένα
στὰ καταπράσινα νερά,
Δένδρα ποὺ γέρνουνε θλιμμένα,
Κλέβετε κάθε μου χαρά.

Ἀῦρα τοῦ Φεραίου (Γ' Βραβεῖον)

[Τᾶλλα δύο εἰς τὸ προσεχές]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 134ος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1913

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον δικαιού-
νται νὰ λάβουν μέρος ὅσοι μὲν ὅλοι ὅσοι ἔ-
χουν ἢ θὰ λάβουν ἐντὸς τῆς προθεσμίας πνευ-
ματικῶν διὰ τὸ 1913.—ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λε-
πτῶν πενήντα (50) εἰς γραμματόσημον οἱ λοι-
ποὶ συνδρομηταὶ καὶ δραχμῆς μίας (δρ. 1) οἱ
ἀγορασταί.

2.—Ἐκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει
νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν
'Ασκήσεων πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημο-
σιεύτων, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε ὀ-
λιγώτερα: τῶν 10, οὔτε περισσοτέρα τῶν 15.

3.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς
'Ασκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνι-
ζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἐξῆς «Διαθεαί-
ωσιν» καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ ἀληθές
του ὄνομα: «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαθεαίωσιν τὴν
«Διάπλασιν», ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευμα-
τικὰς 'Ασκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδε-
μίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλὰ ἔγραψα ἐκ
«χειρογράφου ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐ-
κτός τῶν Δημῶδων καὶ Ἀρχαίων Διηνιγμά-
των), λεγομένην παρ' ἄλλου».

4.—Ὅταν ἡ Διάπλσις σχηματίζῃ βάσι-
μον ὑπόνοιαν, ὅτι μία συλλογὴ, (καὶ ἂν ἀκόμη
ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιῶν ἐπὶ λόγῳ τιμῆς
τὸ ἐναντίον), εἶνε ἀντίγραφον ξένης ἐργασίας
ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξαίρετης, εἴτε ἐκουσίας
παραχωρηθείσης, δικαιούται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ
ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καί, ἂν θέλῃ, νὰναφέρῃ
ἐπὶ τ' Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοι-
ούτων λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύωνται—ἀπὸ 1ης
προσεχοῦς Δεκεμβρίου, — αἱ ἐγκριθένσαι
Πνευματικαὶ 'Ασκήσεις τοῦ παρόντος Διαγω-
νισμοῦ, δικαιούται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα
ἐκαστος συνδρομητὴς νὰ καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ
αὐτῶν ἤθελε τυχόν ἀνακαλύψῃ ὡς προσεχόμε-
νας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγε-
λία πρέπει νὰ εἶνε ὠριμένη καὶ ἀποδείξιμη,
νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος
ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφὴ, τὸ ἔτος,
ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον
εἶχε δημοσιεῦθῃ ἡ καταγγελλομένη 'Ασκήσις.

Αἱ καταγγελῖαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀπο-
δεικνύμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφονται εἰς τὸ
ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν
τῶν βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὅχι μόνον
δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν αἱ κλοπιμαῖαι
'Ασκήσεις ἐκείνης συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θάφαι-
ρηται ἴσως ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελ-
θέντων.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅση τὸ
δυνατὸν πλήρης: νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ
δύο 'Ασκήσεις ἐξ ἐκάστου εἶδους καὶ καθ' ἣν
τάξιν δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν Διά-
πλασιν.

7.—ἈΠΕΝΑΝΤΙ ἐκείνης 'Ασκήσεως, εἰς
τὸ περιῶρον τοῦ τετραδίου, πρέπει ἀφεύ-
κτως νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις τῆς.

8.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμο-
νίσουν ἢ παραλείβουν σκοπιμῶς νὰ σημειώ-
σουν εἰς τὸ τετραδίου τὴν ἡλικίαν των, ὅα
καταταχθῶν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, ὁαν-
δήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν.

9.—Αἱ 'Ασκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ κα-
θαρογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, εἰς μεγάλα
τετραδία, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται τὸ
φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς). Χει-
ρόγραφα ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στε-
νογραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εἰς
τὸ καλὸν.

10.—Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι «Πνευ-
ματικαὶ 'Ασκήσεις διὰ τὸν 134ον Διαγωνισμόν»,
εἶνε δεκταὶ ἀπὸ σήμερον μέχρι 31 Δε-
κεμβρίου ἐ. ἔ. (Εἰμπορεῖτε νὰ τὰς στείλετε

ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει,
πληρώνοντες μόνον 25 λεπτά ταχυδρομικά).
11.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Α' Ἐξαμη-
νίας τοῦ 1913, θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν
Διάπλασιν 'Ασκήσεις, κατ' ἐλευθέρην ἐκλογὴν,
ἐκ τῶν ἐγκριθέντων τοῦ παρόντος Διαγω-
νισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Τὸν Ἀπρίλιον θὰ δη-
μοσιεύωνται τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ προκηρυ-
γῇ ὁ νέος Διαγωνισμός διὰ τὴν Β' Ἐξαμη-
νίαν. Ἐν τῇ μεταξύ, οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ
στείλῃ 'Ασκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὅρους
πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς
ὁποῖους βλέπετε εἰς τὸ 5^{ον} Κεφάλαιον τοῦ Ὁ-
δηγοῦ περὶ Βραβείων (φύλ. 1ον, σελ. 8).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος
132ου Διαγωνισμοῦ 'Ασκήσεων θὰ δημοσιευ-
θοῦν προσεχῶς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ἤδη ἐ-
τοιμοὺς Συλλογὰς νὰ τὰς στείλουν ἀμέσως,
διὰ νὰ δημοσιεύσῃ ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ πρῶτα
φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΙΑΣ
[Ἰδε φυλλάδιον 38, σελ. 335.]

Τὸ φυτὸν λοιπὸν ἢ τὸ ζῶον ;
Οὐτε τὸ φυτὸν, οὐτε τὸ ζῶον ! Αὐτὸ λέ-
γουν οἱ περισσότεροι—καὶ οἱ καλλίτεροι—ἀπὸ
τοὺς νεαροὺς ἐπιστολογράφους μας. Ἀλλὰ πῶς;
Μὲ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους. Ὁ ἀπλού-
στερος ὅμως καὶ ὁ εὐφαιότερος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ
σοφιστεύει οἱ βραβευθέντες : Νὰ ὑψωθῇ
δηλαδὴ ἡ μάνδρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ γερα-
νίου, διὰ νὰ μὴν εἰμπορῇ νὰ φεύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ
ἡ γάτα,—ἢ νὰ χαμηλωθῇ εἰς ἄλλο μέρος,
διὰ νὰ φεύγῃ εὐκολὰ ἀπὸ αὐτό. Ἔτσι καὶ τὸ
φυτὸν σώζεται καὶ τὸ ζῶον.

Λυποῦμαι ποῦ δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χώρος
νὰ δημοσιεύσω πολλὰς ἐπιστολάς. Μερικαὶ
εἶνε τόσοι καλλογραμμέναι ! Κατὰ τὸ ὅσον
μάλιστα, τὴν χάριν τῆς ἐκφράσεως, τὴν λο-
γικὴν ἐκθεσιν τῶν ἰδεῶν, ἀνώτεραι καὶ ἀπὸ
τῆς δημοσιευμένης. Ὅπως ἡ φιλοσοφικώτατη
τῆς Κρητικοπούλας καὶ τοῦ Ἀριστείδου Κα-
νάρη, ἡ εὐφαιστάτη τῆς Μπαρουτοκαπι-
νιανῆς Γαλανόλενης, ἡ τρυφερωτάτη τῆς
Βάρκας τοῦ Κανάρη, κτλ. Ἀλλὰ θὰ περιο-
ρισθῇ κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ
Ν. Π. Οικονομοῦ, ἡ ὁποία βραβεύεται τόσο
διὰ τὸ ἀπλὸν πρακτικὸν μέσον ποὺ συμβου-
λεύει,—τὸ καλλίτερον ἴσως ὅλων τῶν προτα-
θέντων,—ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀφέλειαν καὶ φυ-
σικότητα τοῦ ὅρου τῆς. Ἰδοὺ ἡ ὠραία αὕτη
ἐπιστολή :

Τὸ φυτὸν ἢ τὸ ζῶον ;

Νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ καταστραφῇ
οὔτε τὸ φυτὸν οὔτε τὸ ζῶον, ἀφοῦ βε-
βαίως καὶ τὰ δύο εἶνε πλάσματα τῆς φύ-
σεως ἐξ ἴσου σεβαστά. Ἡ γάτα χωρὶς βε-
βαίαν θὰ ἔλθῃ πέφτει καὶ σπάζει τὰ χρυ-
σάνθηκα, καὶ ἂν ἐξακολουθῇ ἔτσι, θὰ
σπᾶσῃ καὶ τὸ γεράνι. Ἐὰν ἡ γάτα εἶχε
δυνατώτερα πόδια, θὰ ἤμπορουσε νὰ πι-
δῇξῃ μὲ τὴν πρώτην ἀπ' τὸ πρὸ χαμηλὸ μέ-
ρος τοῦ τοίχου ἑξῆς. Καὶ πάλι: Ἐὰν ὁ τοί-
χος τῆς μάνδρας ἦτο χαμηλότερος, θὰ
τὸν ἐπιδύσε με τὴν πρώτην. Ἀλλὰ οὔτε
τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο συμβαίνει. Λοιπὸν
τί νὰ γίνῃ; Νὰ δυναμώσωμεν τὰ πόδια
τῆς γάτας; Ἀδύνατον. Νὰ κρημνίσωμεν
τότε λιγάκι τὸν τοῖχο ἀπ' τὸ πρὸ χαμηλὸ
μέρος;

Δύσκολο δὲν εἶνε ἀλλὰ θ' ἀσχημὴς ἡ
μάνδρα. Τότε τί νὰ κάνουμε; Πρέπει νὰ
εὐκολύνωμε τὴν γάτα ὥστε νὰ βγαίνει χω-
ρὶς νὰ πέφτῃ. Αὐτὸ θὰ τὸ κατορθώσωμε
ἂν βάλωμε κανένα πλατὺ ἔυλο εἰς τὸ πρὸ
χαμηλὸ μέρος τῆς μάνδρας, μὲ τὴν μιὰ ἀ-
κρὴν στὴ γῆ καὶ τὴν ἄλλην στὸν τοῖχο, ὥ-
στε νὰ σχηματίσωμε ἓνα εἶδος σκάλας
καὶ ἔτσι θὰ βγαίνει εὐκολὰ ἡ γάτα. Ἡ νὰ
βάλωμε ἐκεῖ ἓνα σκαμνὶ λιγάκι ψηλὸ ὥ-
στε ἡ γάτα ν' ἀναβαίνει πρῶτα στὸ σκα-
μνὶ καὶ ἔπειτα νὰ πηδᾷ ἑξῆς καὶ θὰ τὸ
κατορθώσῃ βέβαια ἀφοῦ τὸ ὕψος τῆς μάν-
δρας θὰ ἐλαττωθῇ κατὰ τὸ ὕψος τοῦ σκα-
μνιοῦ.

Ν. Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
'Ετῶν 14

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ν. Π. Οικονο-
μοῦ [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μπαρουτο-
καπινιανῆς Γαλανόλενης [9Ε].— Τέλλος
Ἄγρας [8Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κρητικοπούλα
[7Ε].— Βάρκα τοῦ Κανάρη [6Ε].— Ἀρι-
στείδης Ι. Κανάρης [5Ε].

Α'. ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [4Ε] εἰς ἕκαστον :)
Κερκυραϊκῆ Ἀῦρα.— Θ. Κ. Πατρῶς.—
Γεώργιος Σπυρ. Λιβδόας.— Τὸ Σβυστό
μας Κανδήλι.— Γλυκοχάραμα.

Β'. ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον :)
'Αλύτρωτος Ἑλλάς.— Ἡρώς τοῦ 21.—
Δωδωναῖος.— Δαφνοστεφῆς Ὀλυμπιονίκης.
— Ἀττικὴ Λύσις,

Γ'. ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον :)
Υἱὸς Στοιγῆ.— Κοσμοκράτειρα Ἑλλάς.—
Σημὰς τοῦ Ἀβέρωφ.— Γ. Κ. Σανθός.—
Ποιμενὶς τοῦ Αἰῶνος.— Νηριοποπούλα.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [Ε] εἰς ἕκα-
στον :) Μέλων Ναυτοπαῖς.— Περσὺς.— Γα-
λήνη.— Πανελλήνιος Πόθος.— Ἑλληνικὸς
Ὀυρανός.— Ἀῦρα τοῦ Ὀρφῆος.— Σταῖρος
Ν. Μακράκης.— Ψαροπούλα τῆς Λέσβου.—
Σουσουράδα.— Ὑψηλὴ Ἰδέα.— Ἑλλάς τοῦ
Μ. Ἀλεξάνδρου.— Ἑλληνοπαῖς.— Ἀφελὴς
Ξανθοῦλα.— Πατρὸς Ναυτοπούλου.— Μονα-
στηρεῖα τοῦ Λεσβίου.— Μέλπω Γ. Ἀζιώ-
του.— Κλειὼ Βαλδοσσερίδου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

'Αθήναι, 38, ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 14ην Νοεμβρίου 1912.

Ἡ Βάρκα τοῦ Κανάρη μοῦ εἶχε στείλῃ διὰ
τὸν Ποιητικὸν Διαγωνισμόν ἓνα «πεζὸν ποι-
ημα». Καὶ μοῦ ἔγραψεν : «Ἀφοῦ εἰς τὰ πεζὰ
γίνονται δεκτὰ τὰ ποιήματα, γὰρ ἐστὶ ποιή-
ματα δὲν θὰ γίνοντο; δεκτὰ τὰ πεζὰ;» Πολύ
σωστά ! Ἀλλὰς τε τὸ ποίημα δὲν τὸ κάμνει
οὔτε τὸ μέτρον, οὔτε ἡ ὁμοιοκαταληξία. (Θὰ
συμπεριλαμβανῶν λοιπὸν καὶ τὰ «Δένδρα» τῆς
Βάρκας τοῦ Κανάρη εἰς τὸν Διαγωνισμόν, ἂν
δὲν συνέβαινε κατ' ἄλλο. Τὸ χειρόγραφον,
κατὰ λάθος πολὺ δικαιολογημένον, ἐποποι-
ήθη εἰς τὸν φάκελλον τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς
Ἐπιστολογραφίας. Καὶ προχθὲς ποῦ ἔκμα
τὴν ἐξελεγχῆν, τὸ βρήκα. Ἦτο πλέον ἀργά.
Ἀλλὰ ποῖος πταίει τώρα ;

Ἡγῶ τῆς Καρδίας, ναί, φαντάζομαι τὴν
σγκίνησιν σου τὴν ἱερὰν, ὅταν ἀντίκρουες
εἰς τὰ νερά σας τὸν Ἑλληνικὸν Στόλον. Ὡ,
θὰ τὸν ξαναῖδῃς, νὰ εἶσαι βεβαία... Ὁ

κ. Φαίδων έλαβε την έπιστολήν σου και θά σοῦ ἀπαντήσῃ.

Όχι, Γλυκοχάραμα, εἰς τὰ μέρη τῆς Τουρκίας ὅπου δὲν ὑπάρχουν ξένα ταχυδρομεῖα, ἔπαυσα νὰ στέλλω τὸ φύλλον, διότι βέβαια οἱ συνδρομηταὶ δὲν θὰ τὸ ἐλάμβανον. Ἡ ἀποστολὴ θὰ ξαναρχίσῃ ἅμα ἡσυγᾶσιν τὰ πράγματα. Ἀλλ' ἐννοία σου καὶ πολὺ ὀλίγα εἶνε ἀκόμη αὐτὰ τὰ «μέρη τῆς Τουρκίας». Ἀπὸ ἐνὸς μηνὸς οἱ Σύμμαχοι Σταυροφόροι καταγίνονται δραστηρίως νὰ τὰ παίρνουν...

Διγὰν ἀσύμμετρον τὸ ποίημά σου, Ν. Ν. Προσετόπουλε, μοῦ ἐφάνη εἰς τὸ σχέδιον. Ἀλλά καὶ οἱ στίχοι παρουσιάζουν κάποιαν ἀνωμαλίαν. Ἐξάρτα : «Δένδρα, στὸν πλούσιον Ἰσκιό σας, ἄλλη τῇ ζωῇ μου νοιώθω», ἢ «στὸν αέρα τοῦ φθινοπώρου, τῆς θλίψεως τὸ σκοπὸ». Εἰς τὸν ἕνα πρέπει νὰ πῇ κανεὶς : «ἀλλ' τῇ ζωῇ μου νοιώθω», ποῦ δὲν γίνεταί. Στὸν ἄλλο πρέπει νὰ τονίσῃ : «στὸν αέρα τοῦ φθινοπώρου» διὰ νὰ γίνῃ ἡ συνίζησις.

Ἄφησε νὰ ἰδῇς, Κλῶνε Μυροίνης, καὶ τὰ νέα μυθιστορήματα ποῦ θάρρῃσω τώρα, τί ὠραῖα ποῦ θὰ εἶνε ! Ἀλλά θὰ σᾶς πῶ δι' αὐτὰ εἰς τὸ προσεχές. Ἀληθεῖα, πῆς εἰς τὴν Μ. νὰ μὴ παραπονῇται διὰ τὴν τύχην τῆς, διότι ἄλλοι περιμένουν πολὺ περισσότερα χρόνια διὰ νὰ κερδίσουν κάτι τί...

Εὐχαριστῶ διὰ τὴν μεγάλην προθυμίαν, Ἀκακία. Ὅσον δι' αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις περὶ κυρίας Δ., σοῦ ἀπαντῶ ὅτι καὶ εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ, — ἀν θὰ ᾔθελεν, ἐννοεῖται, καὶ ἡ κυρία, — διότι ὅταν θέτα ἐκεῖνον τὸν περιορισμόν, τὰ πράγματα ἦσαν διαφορετικά, ἐν ᾧ τώρα, μετὰ τὸν πόλεμον, εἶνε ἄλλα. Ὡστε εἰμπορεῖς, ἀν σοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία, νὰ διαβιβάσῃς, ὅτι ὁ περιορισμὸς ἐκεῖνος δὲν ἰσχύει πλέον.

Ἡ Ἑλληνοπούλα, ἐξ ἀφορμῆς ἐνὸς προσφητικοῦ ὄνειρου ποῦ εἶδεν ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας μία κυρία, μοῦ γράφει ὅτι καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς εἰς τὴν Κρήτην, πρὸ καιροῦ, ὅταν ἀκόμη δὲν ὑπῆρχεν ἡ παραμικρὰ περὶ πολέμου ἰδέα, ὠνειρεύθη τὸν Σταυρόν 'ς ἕνα ἀπὸ τοὺς μιναρέδες τῆς Ἀγίας Σοφίας. Δὲν εἶνε περίεργον ;

Ὡραῖας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς : Δ. Π. Ρομπότη, τὴν ὁποίαν εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ ἐνθουσιᾶδες ξεσπάθω, Ὑψηλὴ Ἰδέα, Ἀρχαία Δόξα, Περσεύς, Ἡρώς τοῦ 21, Ἐννεομένην Ἑλληνοπούλα καὶ Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται : «Βράδυ-βράδυ» τοῦ Τέλλου Ἀργα. — «Χαρὲς ποῦ χάνονται», τῆς Ἀκακίας. — Διάφορα τοῦ Πανελληνίου Πόθου καὶ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα. — Ἀγρίψε ἡ θάλασσα» τῆς Ἡχούς τῆς Καρδιάς. — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορίπτονται : «Ἡ θαλασσοταραχὴ (ἄτεχον). — «Ἐπιθυμία» (οἱ στίχοι ὄχι τόσο τεχνικοί). — «Μετὰ 60 χρόνια» (ὑφαίον, ἀλλὰ θὰ ἔπιαν ὅλην τὴν σελίδα !)

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : Κυθωνιάτην (σοῦ ἔστειλα τὸ βραδεῖόν σου) Λοθασμένην Γαλανόλευκην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ξανθὸν Μαρκήσιον, (ὁ κ. Π. σοῦ ἔγγραφεν ἰδιαιτέρως) Ἑλληνικὴν Σημαίαν (ἔστειλα πρὸς συμπληρώσιν.) Βασ. Ματθ. (δυστυχῶς, ναί· σοῦ τὸ ἔγραψαν καὶ ἄλλοι καὶ τὸ ἔλαβα ὑπὸ σημείωσιν διὰ τ' ἀποτελέσματα) Μπαροκινισμένην Γαλανόλευκην (μὰ δὲν τὰ εἴπαμε; εἶνε ὑπερβαία καὶ αὐτὴ ποῦ προσφέρει, ὥστε δὲν πρέπει διόλου νὰ λυπᾶται) Ἑλλην Ἀντ. (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα καλὰ γράφεις καὶ ὁ κ. Φαίδων σὲ ἀντασπάζεται) Ὑψηλὴν Ἰδέαν (ἔστειλα) Φωτοστέφανον (συμμορφοῦμαι καὶ... ἐντός ὀλίγου!) Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα (ἀν δὲν γίνῃ τώρα ἀνακαγχή, θὰ γίνῃ αὐτὸ ποῦ προλέγεις· σοῦ ἔστειλα χάρτην λυσε-

ων) Δημ. Κουκ. (ἐλήφθησαν· τὸ ψευδώνυμόν σου θὰ ἐγκριθῇ εἰς τὸ ἰον φύλλον) Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Μικρὸ Δι-αβολάκι (ἡ Κάκια καὶ ἡ Λουλουῖα σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὴν Χιωτικὴν μαστίχην· κι' αὐτὴ ἐλευθερὴ τώρα πιά!) Τέλλον Ἀργαν, Νέαν Ἑλλάδα, Νίκον Γ. Παππῶν, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14ην Νοεμβρίου, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμὸς
Δύσεων Ἀυγούστου—Νοεμβρίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23ης Δεκεμβρίου)

520. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Μέσα εἰς ἕνα σύμφωνον

Ἄν βάλῃς ἕνα νι,

Μία κύρη τοῦ Οἰδίποδος

Ἀμέσως θὰ φανῇ.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἀργα.

521. Στοιχειόγραφος

Ρῶ νὰ ἔμδῃ, νὶ νὰ λείψῃ,

Καὶ ἰδοὺ τί θὰ προσκύψῃ :

Κοινὸν ζῶον θὰ ἐκλείψῃ

Κοί θὰ ἰδῇς ἐμπρὸς σου ... ὕψῃ !

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος

522. Ἀναγραμματισμὸς

Ὁ Θεὸς μὲ κατηράσθη ...

Ἐὰν ὅμως σὺ θελήσῃς

Νὰ μὲ ἀναγραμματίσῃς,

Τῆς Ἀσίας μέγα Κράτος

Παρειυθὺς θὰ χηματίσῃς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀναγεννητοῦ τοῦ Ἑθνους

523. Ἀστήρ

* * * * * Νάντικατασταθοῦν οἱ

* * * * * ἀστερισκοὶ διὰ γραμμά-

* * * * * των οὕτως ὥστε νάναγι-

* * * * * νώσκωνται : ὁριζοντίως

* * * * * κράτος τῆς Εὐρώπης, κα-

* * * * * θέτως πέλαιος, διαγω-

* * * * * νίως δὲ χωρίον τῆς Ἀτ-

τικῆς καὶ ὄρη Ἑλληνικά.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Ἐνδοξο Σοῦλι

524. Γωνία

+ * * * * = Ἱερὰ πόλιν Τουρκική.

* + * * * = Ὀπωρικόν.

* + * * * = Μέρος δενδρόφυτον.

* + * * * = Ποτόν.

+ * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Οἱ σταυροὶ γύρω τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἰδεώδους Ἑλληνίδος

525. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 3 4 5 6 7 = Πτηνόν.

2 6 7 = Νῆσος.

3 4 5 2 3 6 7 = Ρωμαῖος συγγραφεύς.

4 2 4 7 = Ὀμηρικὸς ἥρω.

5 4 7 6 7 = Νῆσος.

6 4 7 2 7 = Ἐν ἐρήμῳ.

7 2 3 6 7 = Δημητριακόν.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

526-530. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, δὲν σχηματισθοῦν, ἀνεῦ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαί τῶσαι λέξεις :

Κῦρος, μῆλον, Τίτος, Κίμων, ἄρμα.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ρεῦματος τοῦ Βοσπόρου.

531. Φωνηεντόλιπον

στργ - μν - τ - πρντ - ζτ - δ - τ - βλτ

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χελιδόνος

532. Γεῖφος

θῶς	θῶς	θῶς	θῶς	θῶς	θῶς
μ'	μ'	μ'	μ'	μ'	μ'
θῶς	θῶς	θῶς	θῶς	θῶς	θῶς
θῶς	θῶς	θῶς	θῶς	θῶς	θῶς

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Αἰσθηματος

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου, ἔχουν τὸ προνόμιον νάγοράσιν τοὺς Τόμους τῶν ἐτῶν 1899—1905 (τιμωμένους ἀντὶ δρχ. 7,) καὶ τοὺς Τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1912 (τιμωμένους ἀντὶ δρχ. 8,) μόνον ἀντὶ δραχμῶν τεσσάρων ἑκαστον. Τὸ προνόμιον τοῦτο λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου. Τὰ δὲ διαθέσιμα ἀντίτυπα εἶνε ὅο ἐξ ἐκάστου τόμου, δηλ. τόμ. 700.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 48—49 ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὰς σελ. 433 καὶ 441)

ΑΘΗΝΩΝ : Μιχ. Ζίννης, Γ. Βλ. Νικόλης, Κ. Α. Ἀναστασίου (48, 49), Χρυσῆς Ἀσκητοπούλου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ :

ΖΑΚΥΝΘΟΥ : Διον. Ι. Κλάδης, Τάκης Γ. Μπαγδατόπουλος.

ΠΑΤΡΩΝ : Πατριὸν Ναυτοπούλο (48, 49), Λι-

λίκια Α. Ἀθωνασίου.

ΣΠΑΡΤΗΣ : Κ. Ι. Κίννας.

ΧΑΛΚΙΣ : Ἀργυρῶ Ι. Μιχελῇ (48-49).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωσίδα ἐκληρώθη ἡ ἐν Αθήναις ΧΡΥΣΗ·2· ΛΕΚΗΤΟΠΟΥΛΟΥ, ἡ ὁποία ἐνέγραψεν δια τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου.

Πλεονάζουν λεπτὰ 10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγών.

ΤΟ 35^{ον} ΕΤΟΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1912 ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» εἰσέρχεται εἰς τὸ 35ον αὐτῆς ἔτος.—Οἱ συνδρομηταὶ μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη ἢ λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ των ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των, ἐτησίαν ἢ ἐξάμηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ τῆς πρώτης εβδομάδος τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καθ' ἣν ὁ κληρωθὴσόμενος, εἰς μόνος, θὰ κερδίσῃ ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα κέρδους δρ. 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1913 θὰ γίνουν ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ Δώρων ποικίλων ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 47ον φύλλον, σελ. 411, θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρως προπληρώσαντες τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1912. Τὰ Δώρα, διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς ἐκάστης τῶν τεσσάρων τοιῶν Κληρώσεων, θὰ εἶνε ὅμοια μετὰ τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ἑ. ἑ. ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 48ον φύλλον.